



## Arrest

nr. 170 477 van 24 juni 2016  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 24 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 januari 2011 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 25 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 23 januari 2013 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 23 januari 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 26 april 2013 wordt de in punt 1.3. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de gemachtigde onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 30 juni 2013 dient de verzoekende partij een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissing. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer X.

1.8. De verzoekende partij dient per aangetekend schrijven van 21 augustus 2013 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. De in punt 1.4. vermelde beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, wordt op 27 september 2013 door de Raad vernietigd bij arrest nr. 110 886.

1.10. Op 25 september 2013 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.8. door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 7 november 2013. De motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.08.2013 bij onze diensten werd ingediend door*

*E. M., N. (...) (R.R.(...))  
Nationaliteit: Marokko  
geboren te N. (...) op (...)  
adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en)*

*Artikel 9ter §3-4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1 vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*

*Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.*

*Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen*

*achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ N.t. Verenigd Koninkrijk, §42)"*

1.11. De gemachtigde neemt op 25 september 2013 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij eveneens op 7 november 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven gaan als volgt:

*"De mevrouw,  
Naam+ voornaam: E. M., N. (...)  
Geboortedatum: (...)  
Geboorteplaats: N. (...)  
Nationaliteit: Marokko*

*Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd*

*Voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 23.01.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING**

*Dit inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*° In uitvoering van artikel 74/11§1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:*

*2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene kreeg op 23.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 11.02.2013. Betrokkene werd opnieuw op het Belgische grondgebied aangetroffen en voldeed dus niet aan de terugkeerverplichting."*

1.12. De verzoekende partij dient opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 6 januari 2014 ongegrond verklaard door de gemachtigde. Verzoekende partij dient op 3 maart 2014 een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van deze beslissing in bij de Raad. Het beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer X.

## **2. Over de rechtspleging**

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

## **3. Onderzoek van het beroep**

3.1. In een eerste middel dat tegen de eerste bestreden beslissing is gericht, voert verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting in het eerste middel blijkt tevens dat de schending wordt aangevoerd van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). In een tweede middel, dat eveneens uitsluitend is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

De middelen worden als volgt uiteengezet:

*"De gehanteerde formulering van verwerende partij is vaag en algemeen; de motivering is stereotiep geformuleerd en sluit een ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter Vreemdelingenwet trouwens niet uit; enkel wordt gesteld dat uit het medisch advies niets in die zin kennelijk zou kunnen worden afgeleid ... Wanneer de Administratie een beslissing neemt in burgerlijke zaken, dient zij deze afdoende te motiveren.*

*Het is duidelijk dat de aandoening van verzoekster niet voldoende ernstig werd onderzocht in de zin dat de individuele elementen eigen aan verzoekster haar dossier niet in het minst werden opgenomen in de beoordeling als potentieel relevant zijnde factoren.*

*Verzoekster brengt een standaard én gedetailleerd medisch attest bij opgemaakt door de behandelend arts Dr Peter LOOS*

*Hierin blijkt dat verzoekster lijdt aan het zeer zeldzaam congenitaal syndroom van HALLERMAN-STREIF*

*Tevens is er het medisch attest van Dr DEVRIENDT verbonden aan het Centrum Menselijke Erfelijkheid van het Universitair ziekenhuis Leuven.*

*De rode draad door alle medische attesten heen is de noodzaak aan een vertrouwde omgeving van hulpverleners en permanente mantelzorg*

*De behandelende arts Dr LOOS -daarin gevolgd door Dr DEVRIENDT - stelt nadrukkelijk dat mantelzorg noodzakelijk is en voegt hier aan toe dat deze niet voorhanden is in het land van herkomst van verzoekster.*

*Verzoekster -die reeds 18 jaar in BELGIE verblijft- heeft geen bindingen meer met Marokko nu haar familie- op een zieke hoogbejaarde moeder na- het land heeft verlaten.*

*Immers is de vader van verzoekster op 31/8/2009 overleden en is haar moeder hoogbejaard en ziek en dus niet bij machte om haar dochter de vereiste zorgen toe te dienen die deze behoeft.*

*Verder beschikt verzoekster in haar land van herkomst niet over eigendommen of financiële tegoeden, noch heeft zij op een hoogbejaarde en zieke moeder na, familie die haar financieel kan steunen.*

*Bij gebrek aan financiële middelen is hulp van derden evenzeer uitgesloten, zo attesteerde Dr EL KOUTBI, behandelend arts van verzoekster in een ver verleden en tevens vriend van haar vader.*

*Ten slotte hebben ook de beide zussen van verzoekster het land van herkomst lange tijd geleden verlaten.*

*Dit terwijl ingevolge de concrete aangeboren aandoening, het beperkt mentaal vermogen en de actuele uitermate alarmerende geestestoestand van verzoekster, mantelzorg door vertrouwenspersonen vereist is.*

*Een goede en vertrouwde omkadering is wel degelijk in België beschikbaar.*

*Verzoekster heeft altijd kunnen rekenen op de goede zorgen van haar zus L. E. M. (...) - die over een verblijfskaart voor onbepaalde duur beschikt- en diens echtgenoot de heer F. L. (...).*

*Een gedwongen terugkeer zou de schaarse maar essentiële familie- en vriendschapsbanden verbreken en verzoekster in volledig isolement op zichzelf terugwerpen niettegenstaande haar gebrek aan zelfredzaamheid en de nood aan een vertrouwde omkadering*

*Behalve op familie kan verzoekster ook op de onvoorwaardelijke steun rekenen van hechte vrienden zoals mevrouw A. B. (...).*

*Mevrouw B. (...) getuigt over de onvoorwaardelijke steun van verzoekster in emotioneel zeer zware tijden na het verlies van haar zoontje wegens ziekte; over haar vijftien jaar oude vriendschap met verzoekster tijdens dewelke zij verzoekster heeft leren kennen als een "liefdevolle vrouw ... die zich enorm (heeft) ingezet met resultaat om de Nederlandse taal te leren en te integreren, als een dame met een groot hart, gui en genereus in haar vriendschap"*

*Verzoekster heeft daarnaast altijd op heel veel steun kunnen rekenen van de thuisbegeleidingsdienst 'Blindenzorg licht en liefde'.*

*In haar getuigenis stelt mevrouw A. M. D. (...), medewerkster van deze dienst, dat "door de visuele handicap klassieke testing op mentale en psychische problemen niet mogelijk (is)".*

*Ook mevrouw D. (...) stelt dat verzoekster een vrouw is "die niemand tot last wil zijn doch die wel degelijk omkadering nodig heeft van mensen die haar goed kennen en van specifieke medische en pedagogische diensten"*

*Gelet op voorgaande elementen is verzoekster niet in staat om naar haar land van herkomst af te reizen.*

*Gelet op de specificiteit en de ernst van verzoekster haar gezondheidstoestand en de onlosmakelijke band met de traumatiserende gebeurtenissen aan pesterijen en spot in haar land van herkomst houdt een gedwongen terugkeer voor verzoekster een reëel risico in voor haar fysieke integriteit in de betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980*

Dr LOOS formuleert dan ook expliciet voorbehoud bij een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst wegens de noodzaak aan mantelzorg, de volstreekte afhankelijkheid van derden en de noodzaak van gespecialiseerde voorzieningen gelet op de meervoudige handicap (blindheid, mentale retardatie) in combinatie met de majeure depressie waarvoor een opname noodzakelijk is gebleken.

Een goede mantelzorg biedt namelijk de garantie voor een menswaardig bestaan van verzoekster; en vormt in die zin een behandeling voor de aandoening van verzoekster

Immers wordt door de artsen met klem gesteld dat verzoekster nood heeft aan een levenslange begeleiding aangezien zij door deze aandoening sociaal NIET meer kan functioneren.

Verzoekster heeft immers hulp nodig bij basisbezigheden: lichamelijke verzorging, administratie, verplaatsingen buitenshuis, financiën, doktersbezoeken, huishoudelijke taken

Dr LOOS en Dr DEVRIENDT bevestigen beiden dat mantelzorg noodzakelijk is, niet alleen functioneel maar ook intellectueel.

De bijgebrachte medische attesten stellen de ernst van de medische toestand van verzoekster voldoende vast zoals vereist volgens het bij artikel 9ter bepaalde.

Verzoekster brengt herkomstlandinformatie bij waaruit blijkt dat de vereiste zorg niet voorhanden is. Deze komt aan bod in de gegrondheidsfase.

Verweerster heeft het element van de mantelzorg nergens mee in haar overweging opgenomen niettegenstaande uit het ganse dossier blijkt dat dit nu juist een cruciaal gegeven vormt, dat dan ook afdoende motivering vereist en niet zonder meer niet in acht kan worden genomen, zoals verweerster toch doet.

Verweerster antwoordt nergens op de mededeling van de noodzaak van mantelzorg, meer nog, in navolging van de adviserend arts die in strijd met het dossier en dus verkeerdelijk stelt dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is voor een terugkeer naar haar land van herkomst; stelt verweerster dat een terugkeer geen schending uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM.

-Er bestaat een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoekster veroorzaakt nu zij na achttien jaar ononderbroken verblijf in België en een lopende procedure tot humanitaire regularisatie dient terug te keren naar Marokko in een door specialisten als zorgwekkend omschreven psychische toestand -hetgeen een reel risico inhoudt op een schending van haar fysieke integriteit of een onmenselijke of ontorende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM- en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad het dossier te verifiëren op zijn volledigheid

Het middel is bijgevolg ernstig"

(...)

"Verzoekster steunt haar aanvraag tot machtiging tot verblijf op artikel 9ter, inmiddels vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen

Volgens verweerster komt verzoekster niet in aanmerking voor de toepassing van dit criterium, daar er kennelijk geen sprake zou zijn van een ziekte in de zin van artikel 9ter en argumenteert dat uit het medisch advies "niet kan worden afgeleid" dat het gaat om een ziekte die een reel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een ziekte die een reel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

De medische filter wordt door DVZ aangewend op een oneigenlijke manier

De ziekte van verzoekster voldoet wel degelijk prima facie aan het risicovereiste voorzien in artikel 9ter.

Het advies van de arts aangesteld door DVZ houdt niet in de minste rekening met de uiteenzetting van de artsen over het belang van mantelzorg; een gegeven waarvan is aangetoond met stukken dat dit niet voorhanden is in het land van herkomst

De conclusie van de adviserend arts druist in tegen de stukken waar wordt gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst "geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene " zou hebben

Immers is deze visie in strijd met de medische stukken die verzoekster bijgebracht heeft en waaruit de noodzaak tot voortdurende mantelzorg blijkt.

Zoals hoger uiteengezet blijkt nergens dat verweerster rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster hetgeen uiteraard een ontoelaatbare werkwijze betreft nu de concrete situatie van verzoekster een belangrijke invloed heeft op de kwalificatie van het ernstig karakter van haar aandoening.

Nogmaals kan hier worden verwezen naar de recente verklaring van psychologe DEKNUDT , actief in de blindenschool te Gent (stuk 4).

De handelwijze van verwerende partij is bijgevolg manifest in strijd met artikel 9ter Vw

De bestreden beslissing dient bijgevolg minstens op basis van deze grond te worden vernietigd

*Het middel is ernstig*

3.2. In de nota met opmerkingen wordt het volgende gerepliceerd:

*“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivering van de bestreden beslissing algemeen en vaag zou zijn. De verzoekende partij meent dat haar aandoeningen onvoldoende ernstig werden onderzocht. De verzoekende partij verwijst tevens naar het feit dat de noodzakelijke mantelzorg in het land van herkomst niet beschikbaar is, terwijl een goede en vertrouwde omkadering wel aanwezig is in België.*

*Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.*

*De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

*De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.*

*De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tót uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).*

*Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.*

*De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.*

*Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.*

*Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.*

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.*

*Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.*

*In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.*

*Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*(...)*

*In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.*

*De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*

*Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar onvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.*

Dienaangaande merkt verweerder op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aldus heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

"De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is." (Pari. St. Kamer, 2011-2012, DOC 53-1824, p. 4)

Gezien het advies van de arts-adviseur dd. 25.09.2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede aanvraag van verzoekende partij geheel terecht overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Zie in die zin:

"Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Verzoekster laat na de motivering van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is en het advies van de ambtenaar-geneesheer bijna "misdadig" vindt volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. In de mate dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer vraagt zij om een nieuwe beoordeling van haar medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

Waar verzoekster loutere kritiek levert op het advies van de ambtenaar-geneesheer en zich beperkt tot het opnieuw verwijzen naar de voorgelegde medische stukken, plaast verzoekster niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medisch standaard getuigschrift steunend op een foutieve feitenvinding of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, noch dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Eveneens toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen." (R.v.Y. nr. 107.491 van 29 juli 2013)

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde." Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen.» (R.v.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij voorhoudt dat er een noodzaak is aan een vertrouwde omgeving van hulpverleners en permanente mantelzorg, doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststellingen van de arts-adviseur, dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de door de verzoekende partij aangehaalde gezondheidstoestand.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij middels de uiteenzetting bij het eerste middel een feitelijke herbeoordeling van haar dossier door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te beogen, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar langdurig verblijf in het Rijk en laat uitschijnen dat zij op grond daarvan tot een verblijf van meer dan drie maanden dient te worden gemachtigd, laat verweerder gelden dat dergelijke elementen de louter medische analyse van de verzoekende partij haar dossier overstijgen en derhalve buiten het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen.

"De Raad wijst erop dat deze elementen de loutere medische analyse van hun aandoeningen overstijgen en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen. De vreemdelingenwet heeft duidelijk een onderscheid gemaakt tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen en aanvragen om machtiging tot verblijf omwille van andere redenen. De eerstgenoemde vallen onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De laatstgenoemde vallen onder artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In casu hebben verzoeksters een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 72.086 van 19 december 2011, [www.rw-cce.be](http://www.rw-cce.be))

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

(...)

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doordat de medische filter door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op oneigenlijke wijze zou worden toegepast. De verzoekende partij meent dat haar ziekte wel degelijk prima facie voldoet aan de risicovereiste, zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij gaat met haar kritiek voorbij aan het feit dat, naast de door haar vermelde terminologische overeenstemming met art. 3 EVRM ("reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling"), ook de begrippen reëel risico voor het leven of fysieke integriteit in 1993 in de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 werden geïntroduceerd als bescherming tegen schendingen van art. 3 EVRM en dat deze bij het invoeren van artikel 9ter Vreemdelingenwet in 2006 werden overgenomen in dit artikel.

Zo kan worden vastgesteld dat de Wet van 06.05.1993 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tezamen met de eerste vorm van subsidiaire bescherming, de begrippen leven en fysieke integriteit in de Vreemdelingenwet introduceerde.

Artikel 63/5, lid 4 en 5 van de Vreemdelingenwet werd door artikel 24, 3° van de wet van 06.05.1993 destijds als volgt gewijzigd:

"(...)"

(Pari. St., Senaat, memorie van toelichting, 1992-1993, n°555-I, p 4-5).

De begrippen gevaar voor het leven en de fysieke integriteit" werden aldus (in een eerste vorm van subsidiaire bescherming) opgenomen in de Vreemdelingenwet, om te beantwoorden aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens meer in het bijzonder aan artikel 3 van het EVRM.

Uit de voorbereidende werken van de Vreemdelingenwet blijkt dat men op deze beginsel en heeft willen voortborduren bij de omzetting van de richtlijn 2004/83/EG :

"Bij wijze van inleiding moet worden opgemerkt dat de Belgische verblijfs- en asielpprocedure momenteel al een aantal indirecte mogelijkheden biedt betreffende het concept subsidiaire bescherming. De omzetting van de richtlijn noopt echter tot de invoering van een formele procedure voor subsidiaire bescherming in het Belgische rechtssysteem.

De Belgische verblijfs- en asielpprocedure die heden voor een groot deel op een indirecte wijze de situaties voor subsidiaire bescherming uit de richtlijn dekken, zijn:

b. het advies over de terugleiding gegeven door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, een onafhankelijke asielinstantie in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag in de ontvankelijkheidsprocedure, dit conform artikel 63/5, 4 lid, van de wet van 15 december 1980.

c. de machtiging tot verblijf van langer dan drie maand op grond van artikel 9,3de lid van de wet van 15 december 1980, die openstaat voor elke vreemdeling.

(Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 7-8).

Het is dan ook duidelijk de bedoeling van de wetgever in 2006 bij de invoering van art. 9ter Vreemdelingenwet met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen om de toepassing ervan volledig te verbinden aan artikel 3 EVRM. en dus niet enkel met betrekking tot de door de Raad vermelde reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch ook met betrekking tot het gevaar voor het leven en de fysieke integriteit waarbij de term "gevaar bovendien eveneens door het concept "reëel risico " voor het leven en de fysieke integriteit werd vervangen, daarbij nog duidelijker verwijzend naar art. 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). " (Pari St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 9)

Zie ook : Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 35 en Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 85.

Verweerder merkt nog op dat het voormelde recent door de Raad van State werd bevestigd bij arrest nr. 225.523 van 19.11.2013, waarin werd geoordeeld dat de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk verwijst naar de rechtspraak van het EHRM in zake de toepassing van artikel 3 EVRM, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verkeerde draagwijdte aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft gegeven, door te oordelen dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is.

« Considérant qu'outre les extraits des travaux parlementaires ci-avant rappelés, l'exigence d'un certain seuil de gravité de la maladie ressort des termes mêmes de l'article 9ter, § 1er, alinéa 1er, lorsque le législateur parle «d'une maladie telle» - c'est-à-dire à ce point grave - qu'elle entraîne un «risque réel» pour sa vie ou son intégrité physique ou un «risque réel» de traitement inhumain ou dégradant; que l'utilisation, par deux fois, de l'expression «risque réel» fait manifestement référence. par analogie, au critère appliqué par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation des violations de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales;.

Considérant qu'en conséquence de ce qui précède, le Conseil du contentieux des étrangers a conféré à l'article 9ter, § 1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, une portée qu'il n'a pas, en jugeant que cette disposition astreint l'État belge «à un contrôle des pathologies alléguées qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence» relative à l'article 3 précité de la Convention; que, dans cette mesure, le premier moyen est fondé; » (R.v.St. nr. 225.523 dd. 19 november 2013)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl dient te worden benadrukt dat een actuele levensbedreiging wel onontbeerlijk is om binnen het toepassingsgebied van art. 3 van het EVRM te kunnen komen.

Zelfs indien het resultaat van het onderzoek van deze behandelingsmogelijkheden en sociale omvang immers niet goed is, heeft het EHRM louter wegens het ontbreken van een zeer ernstige actuele gezondheidstoestand vaak besloten dat er geen schending van art. 3 EVRM aanvaard kan worden. Sinds 1997 werd met betrekking tot de uitwijzing van een ernstig zieke dan ook niet meer tot een schending van art. 3 EVRM besloten.

Ook in het arrest van het EHRM I.K. v. AUSTRIA (Application no. 2964/12) van 28.03.2013 wordt duidelijk overwogen dat zijn gezondheidstoestand geenszins een verwijdering in de weg zou staan en dit op grond van de gezondheidstoestand alleen. Markant in deze is dat het EHRM tot een dergelijke conclusie komt zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland en evenmin werd de "social support" voor de verzoekende partij in Rusland onderzocht. Enkel rapporten over de algemene veiligheidssituatie in de Chechen Republic werden bekeken.

Een onderzoek van de behandelingsmogelijkheden is bovendien hoe dan ook een inschatting en geen exacte wetenschap en ook een onderzoek van de sociale opvangmogelijkheden is speculatief, omdat dit

vaak louter op beweringen gebaseerd is. Ook prognoses over de evolutie van een gezondheidstoestand (zonder wetenschappelijke onderbouw) van behandelende artsen, worden door het EHRM bovendien zeer vaak afgedaan als louter speculatief. (L'appréciation de la rapidité avec laquelle son état se dégraderait et de la mesure dans laquelle elle pourrait obtenir un traitement médical, un soutien et des soins, y compris l'aide de proches parents, comporte nécessairement une part de spéculation, eu égard en particulier à l'évolution constante de la situation en matière de traitement de l'infection à VIH et du sida dans le monde entier. (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50)).

De nood aan een actueel reeds vergevorderd stadium of een kritieke toestand lijkt voorts ook niet misbegrepen te zijn door de rechters van het EHRM die het niet eens zijn met het standpunt van de Grote Kamer van hun Hof en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt eerder afgestemd op de door hun uitgedrukte afwijkende mening dan op de rechtspraak van de Grote Kamer zelf. Nochtans leggen deze rechters zich wel systematisch neer bij dit standpunt van hun Grote Kamer.

In de partially concurring opinion van de rechters Tulkens, Jocienè, Popovic, Karakaç, Raimondi en Pinto De Albuquerque bij het arrest Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique lijken zij, anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ook geen enkele twijfel te hebben bij het huidige standpunt van het EHRM, dat volledig aansluit bij de interpretatie van de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu:

« 3. La Cour admet, ainsi qu'en attestent, s'il en est besoin, les certificats médicaux produits devant les autorités internes et devant elle, que, comme toutes les personnes atteintes par le VIH dans sa situation, « priver la requérante de ces médicaments aura pour conséquence de détériorer son état de santé et d'engager son pronostic vital à court ou moyen terme » (paragraphe 81 de l'arrêt).

4. Elle observe toutefois que le grief de la requérante tiré de l'article 3, fondé sur son état de santé et sur l'absence de traitement médical apte à soigner sa maladie dans son pays d'origine, est un grief similaire à celui que la Cour a examiné dans l'arrêt N. c. Royaume-Uni du 27 mai 2008 (paragraphe 80 de l'arrêt). Dans cette affaire, la Grande Chambre a dégagé des principes concernant l'expulsion des personnes gravement malades et elle a fixé le seuil de gravité de l'article 3 : « [Le fait qu'en cas d'expulsion de l'Etat contractant la requérante connaîtrait une dégradation importante de sa situation, et notamment une réduction significative de son espérance de vie, n'est pas en soi suffisant pour emporter violation de l'article 3 » (§ 42). En d'autres termes, il faut donc des considérations humanitaires encore plus impérieuses et que la personne soit à un stade ultime de la maladie, proche de la mort, pour que l'éloignement puisse, comme dans l'arrêt D. c. Royaume-Uni du 2 mai 1997 qui sert de référence, emporter violation de l'article 3 de la Convention.

5. Comme il n'est pas établi que tel est le cas en l'espèce, nous nous estimons tenus, afin de préserver la sécurité juridique, de suivre l'approche de la Grande Chambre dans l'affaire N. c. Royaume-Uni.

6. Nous pensons cependant qu'un seuil de gravité aussi extrême - être quasi-mourant - est difficilement compatible avec la lettre et l'esprit de l'article 3, un droit absolu qui fait partie des droits les plus fondamentaux de la Convention et qui concerne l'intégrité et la dignité de la personne. A cet égard, la différence entre une personne qui est sur son lit de mort ou dont on sait qu'elle est condamnée à bref délai nous paraît infime en termes d'humanité. Nous espérons que la Cour puisse un jour revoir sa jurisprudence sur ce point »

Het EHRM heeft, ook volgens de eigen rechters die het er niet mee eens zijn, en anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt in de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak, blijkbaar een levensbedreigende situatie op korte termijn ten gevolge een gebrek aan behandeling, zonder dat er actueel levensgevaar is, uitgesloten.

De verweerder verwijst ter zake naar een recent arrest van de Raad van State, waarin het voormelde wordt bevestigd:

“Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De verzoekende partij stelt terecht dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek. dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan. Derhalve overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert. ” (R.v.St. nr. nr. 225.632 van 28 november 2013)

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat de "medische filter" door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op oneigenlijke manier zou worden toegepast.

*De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*

*Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.*

*Gezien het advies van de arts-adviseur dd. 25.09.2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3,4° van de wet, onontvankelijk verklaard.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

*Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."*

3.3. In casu steunt de eerste bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Bij deze moet worden opgemerkt dat bij de aanvraag van 21 augustus 2013 medische elementen werden voorgelegd in hoofde van verzoekende partij. Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard *"indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk."*

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *"(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 september 2013. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten het desbetreffende stuk zelf wettig en afdoende gemotiveerd zijn, en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (cf. RvS 13 maart 2014, nr. 226.734). Hieraan is in casu voldaan.

Het medisch advies luidt als volgt:

*"NAAM: E. M., N. (...) (R.R.: (...))*

*Vrouwelijk*

*nationaliteit: Marokko*

*geboren te N. (...) op (...)*

*Artikel 9ter §3 - 4°*

*Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.08.2013.*

*Uit de medische getuigschriften SMG d.d. 16 mei 2010, 23 mei 2000, 13, 27 mei 2013 en bijlagen blijkt dat er geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene is.*

*Betrokkene heeft een congenitale mentale retardatie, een congenitaal cataract, te weinig tanden, er zouden depressieve gevoelens zijn.*

*Er wordt gesproken van een Hallemann-Streiff syndroom, deze betreft een congenitale aandoening die ook wij niet kunnen behandelen noch genezen, de aanpak is enkel symptomatisch en ondersteunend.*

*Er waren tot nog toe geen hospitalisaties, noch acute verwikkelingen.*

*Het aangehaalde suicidegevaar is volledig speculatief en hypothetisch, en werd niet door concrete beschermingsmaatregelen bevestigd.*

*Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.*

*Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."*

Dit medisch advies werd onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing gevoegd en maakt integraal deel uit van die beslissing.

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient aldus te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er tevens op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleefte en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Dat de gemachtigde het advies van de ambtenaar-geneesheer volgt, kan de eventuele onwettigheid van de beslissing dan ook niet opheffen. Het is verzoekende partij immers toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

3.5. In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota voorhoudt vraagt verzoekende partij geen herbeoordeling van de feiten. De kern van het betoog van verzoekende partij is, enerzijds, dat er geen rekening is gehouden met de noodzaak van de medisch vereiste mantelzorg en gespecialiseerde begeleiding in haar concrete situatie en, anderzijds, dat de medische filter voorzien in de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet oneigenlijk werd toegepast.

Verzoekende partij voert met name aan dat zij bij haar aanvraag verschillende medische attesten heeft voorgelegd en dat *"De rode draad door alle medische attesten heen [...] de noodzaak [is] aan een vertrouwde omgeving van hulpverleners en permanente mantelzorg"*. In deze medische attesten wordt uitdrukkelijk gewezen op de noodzaak van mantelzorg. Verzoekende partij wijst erop dat dr. Loos een expliciet voorbehoud formuleert bij een terugkeer naar haar land van herkomst *"wegens de noodzaak aan mantelzorg, de volstrekte afhankelijkheid van derden en de noodzaak van gespecialiseerde voorzieningen gelet op de meervoudige handicap (blindheid, mentale retardatie) in combinatie met de majeure depressie waarvoor een opname noodzakelijk is gebleken"*. Verzoekende partij benadrukt dat

een goede mantelzorg – waarbij zij, zo kan worden afgeleid uit het geheel van het verzoekschrift, tevens verwijst naar de hulp geleverd door gespecialiseerde instellingen – een garantie biedt op een menswaardig bestaan. In die zin vormt deze mantelzorg wel degelijk een behandeling voor haar aandoening, die, zoals gesteld, wel degelijk noodzakelijk is. Immers wordt in de voorgelegde medische attesten met klem gesteld dat zij nood heeft aan een levenslange begeleiding, aangezien zij zonder deze begeleiding niet meer sociaal kan functioneren, nu verzoekende partij hulp nodig heeft bij basisbezigdheden, zoals lichamelijke verzorging, verplaatsingen buitenshuis, doktersbezoeken, huishoudelijke taken.

Doordat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vaststelt dat uit de voorgelegde medische attesten *“niet kan worden afgeleid”* dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft, wordt de *“medische filter”* – waarbij de verzoekende partij onmiskenbaar verwijst naar de toepassing door de ambtenaar-geneesheer en door de gemachtigde in navolging van dit advies van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet – volgens de verzoekende partij *“aangewend op een oneigenlijke manier”* aangezien het advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer niet in het minst rekening houdt met de uiteenzetting door de artsen, zoals weergegeven in de voorgelegde medische getuigschriften, over het belang van mantelzorg. Volgens verzoekende partij druist de visie van de ambtenaar-geneesheer dat een terugkeer naar het land van herkomst *“geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene”* zou hebben, in tegen de inhoud van de medische stukken die zij heeft voorgelegd en waaruit de noodzaak tot voortdurende mantelzorg blijkt. Verzoekende partij concludeert dat deze handelwijze in strijd is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien haar concrete situatie, zoals voormeld, een belangrijke invloed heeft op de kwalificatie van het ernstig karakter van haar aandoening.

3.6. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM, die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

3.7. De Raad stelt vast dat in het medische getuigschrift van 27 mei 2013, waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, onder de subrubriek *“Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal”* binnen de rubriek *“C. Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B”* het volgende wordt vermeld: *“Is afhankelijk van derden voor alle dagelijkse activiteiten van voedsel bereiden, kleden tot verplaatsingen buitenshuis, financiën beheren,...”* Uit dit getuigschrift blijkt tevens dat verzoekende partij te dien einde een herscholingstraject in een herscholingscentrum was gestart. Bij de subrubriek *“Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling”* wordt aangegeven dat deze begeleiding/mantelzorg levenslang is. Ook onder de rubriek *“F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?”* wordt het volgende genoteerd: *“gespecialiseerd centrum voor herscholing blinden nodig”* en *“mantelzorg is absoluut noodzakelijk en zou niet voorhanden zijn in thuisland”*. In het document getiteld *“gedetailleerd medisch attest”* d.d. 23 mei 2013, eveneens opgesteld door dezelfde arts, wordt bij de vraag *“In welke mate kan de patiënt nog een normaal leven leiden?”* geantwoord: *“Onmogelijk wegens volledig afhankelijk van derden(...).”* Onder de titel *“pronostiek zonder behandeling”*, wordt het volgende gesteld: *“nefast, met blijvende volledige afhankelijkheid en gevaar voor suicide”*. Nogmaals wordt bij de vraag *“Is de aanwezigheid en zorg van familieleden en/of derden*

noodzakelijk? Waarom?" aangegeven dat verzoekende partij "voor alles" afhankelijk is van derden. Tevens wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet zelfstandig kan reizen wegens "*blindheid en mentale retardatie*". In het standaard medisch getuigschrift d.d. 16 mei 2013, opgesteld door een andere arts (binnen het "centrum menselijke erfelijkheid" van het Universitair Ziekenhuis te Leuven), wordt tevens vermeld dat verzoekende partij "*begeleiding*" nodig heeft "*ivm slechthoortheid*". Onder de subrubriek: "*Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling*", wordt "*levenslang*" aangegeven. Onder de rubriek "*D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?*" wordt het volgende vermeld: "*Kan sociaal niet meer functioneren*". Bij de vraag "*F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?*" wordt onder meer aangegeven dat mantelzorg "*nodig*" is.

Het betoog van verzoekende partij dat de medische noodzakelijkheid van mantelzorg en gespecialiseerde begeleiding werd geattesteerd door de behandelende artsen vindt aldus steun in de standaard medische getuigschriften van onder meer 16, 23 en 27 mei 2013 die werden voorgelegd in het kader van de onderhavige verblijfsaanvraag.

3.8. In het advies 25 september 2013 stelt de ambtenaar-geneesheer vooreerst vast dat er geen directe bedreiging voor het leven van verzoekende partij is. Verder is hij van oordeel dat de "*congenitale aandoening*" waarvan sprake, met name het Hallermann-Streiff syndroom, ook in België niet te behandelen noch te genezen valt. De "*aanpak*" is volgens de ambtenaar-geneesheer "*enkel symptomatisch en ondersteunend*". Vervolgens concludeert de ambtenaar-geneesheer dat dit impliceert dat de terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed zal hebben op haar gezondheidstoestand en dat zelfs "*onbehandeld*" er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

De ambtenaar-geneesheer baseert zijn conclusie dus op het gegeven dat de congenitale aandoening niet te genezen is en oordeelt verder dat de mantelzorg en gespecialiseerde begeleiding "*enkel symptomatisch en ondersteunend*" is en dat een terugkeer geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand impliceert.

Van belang is om hier te herinneren aan de juiste draagwijdte van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In deze bepaling worden verschillende mogelijkheden naast elkaar geplaatst, zodat het gegeven dat er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene niet toelaat te besluiten dat er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961; RvS 29 januari 2014, nr. 226.651, RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778; RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633)

De Raad benadrukt tenslotte dat nergens in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat de "*adequate behandeling*" voor een ziekte of aandoening uitdrukkelijk moet leiden tot een genezing van de ziekte of aandoening of zelfs tot een verbetering of stabilisatie van de gezondheidstoestand. In artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan enkel worden gelezen dat moet worden onderzocht of de vreemdeling, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling aldaar. Nogmaals, het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst is in casu bepalend, niet de vraag of de behandeling van de vreemdeling kan leiden tot genezing of verbetering van de gezondheidstoestand. Een "*adequate behandeling*" kan ook een behandeling zijn die er enkel in bestaat te garanderen dat een vreemdeling, met een aandoening of ziekte die een zekere ernst kent, zo menswaardig mogelijk kan leven.

Er is in casu geen indicatie, ook niet in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat de aandoeningen van verzoekende partij, met name het Hallermann-Streiff syndroom waaraan zij lijdt, niet een zekere vorm van ernst in zich zouden dragen.

In de standaard medisch getuigschriften van 16, 23 en 27 mei 2013 wordt door de behandelende geneesheren verschillende keren uitdrukkelijk aangegeven dat mantelzorg, als specifieke nood in verband met de medische opvolging van het Hallermann-Streiff syndroom "*absoluut noodzakelijk*" is en dit "*levenslang*", aangezien verzoekende partij voor het vervullen van haar basisbehoeften volledig afhankelijk is van derden. Bij gebrek aan deze noodzakelijk geachte permanente omkadering en opvolging door derden, kan verzoekende partij "*sociaal niet functioneren*" en kan zij, zoals blijkt uit deze documenten, niet eens voorzien in haar basisbehoeften, gelet op haar totale afhankelijkheid van derden in dit verband.

Verwijzend naar de voorgelegde standaard medische getuigschriften (hierna: SMG's) en "*bijlagen*", concludeert de ambtenaar-geneesheer evenwel dat de "*aanpak*" "*enkel symptomatisch en ondersteunend*" is, dat een terugkeer geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand en dat zelfs "*onbehandeld*" er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Nogmaals, in de SMG's van 16, 23 en 27 mei 2013 worden mantelzorg en gespecialiseerde begeleiding in het kader van de congenitale aandoening van de verzoekende partij, d.i. het Hallermann-Streiff syndroom, door de behandelende artsen als levenslang medisch noodzakelijk beschouwd opdat in de basisbehoeften van verzoekende partij kan worden voorzien.

Het gegeven dat deze mantelzorg en gespecialiseerde begeleiding enkel "*symptomatisch en ondersteunend*" zouden zijn, maakt ze daarom niet minder noodzakelijk. Immers, zoals reeds vastgesteld, kan een "*adequate behandeling*" ook een behandeling zijn die er enkel in bestaat te garanderen dat een vreemdeling, met een aandoening of ziekte die een zekere ernst kent, zo menswaardig mogelijk kan leven, los van de vraag of die behandeling leidt tot een verbetering of stabilisatie van de gezondheidstoestand. In casu werd door de behandelende artsen geattesteerd dat verzoekende partij bij gebrek aan mantelzorg en gespecialiseerde begeleiding, wegens een congenitale aandoening, in casu het Hallermann-Streiff syndroom, niet in haar basisbehoeften kan voorzien. Dit gegeven wordt de ambtenaar-geneesheer niet betwist.

Deze SMG's, waarop de ambtenaar-geneesheer zich steunt, bieden aldus geen enkele feitelijke grondslag voor de stelling dat "*zelfs onbehandeld*" er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Nu blijkt dat, enerzijds, niet op afdoende wijze dat rekening is gehouden met de noodzaak van de medisch vereiste mantelzorg en gespecialiseerde begeleiding in haar concrete situatie en, anderzijds, dat de medische filter voorzien in de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet oneigenlijk werd toegepast, kan verzoekende partij in haar betoog worden bijgetreden.

Gelet op het voorafgaande kan worden besloten dat de standaard medisch getuigschriften van verzoekende partij niet op zorgvuldige wijze conform de juiste draagwijdte van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werden onderzocht zodat, zonder bijkomende motivering of vaststellingen, de conclusie van de ambtenaar-geneesheer een deugdelijke grondslag ontbreekt.

Aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is zij met dezelfde onwettigheid behept. Een schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt vastgesteld.

3.10. Door aan te halen dat de noodzaak van mantelzorg echter geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de door de verzoekende partij aangehaalde gezondheidstoestand, houdt de verwerende partij in wezen enkel vast aan de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 25 september 2013. Hiermee vermag de verwerende partij geen afbreuk te doen aan de supra gedane bevinding dat dit advies behept is met een schending van de materiële motiveringplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij wijst in de nota met opmerkingen verder nog op de gebruikte concepten in zowel artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als de rechtspraak van het EHRM. Zij gaat uitgebreid in op deze rechtspraak van het EHRM en zij verbindt de werkingssfeer van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volledig aan de draagwijdte van artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM daaromtrent. Dit betoog laat de Raad evenwel niet toe om te oordelen dat de hoge drempel bepaald door de rechtspraak van voormeld Hof – meer bepaald: de aandoening houdt een risico voor het leven in gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – de toepassing van het gehele artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inperkt of bepalend is voor de gehele toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM; zoals reeds uitgebreid werd uiteengezet in punten 3.6 en 3.8.

3.11. Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen en middelen, in zoverre deze gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, behoeven geen verder onderzoek.

3.12. In een vierde middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod, haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

*“Verzoekster woont in bij haar zus en schoonbroer.*

*Zij vormt met hen een feitelijk gezin.*

*Het recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap zijn.*

*Een feitelijk gezin kan bestaan uit het samenleving tussen echtgenoten, (groot)ouders en (klein)kinderen, maar ook tussen bloedverwanten in de zijlijn (broers, tantes,...), het pleeggezin, het adoptiegezin, ongehuwde samenwoners (eventueel van hetzelfde geslacht), verloofden,...*

*Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid.*

*Verzoekster woont al jaar en dag in bij haar zus die altijd alle zorgen heeft waargenomen voor verzoekster.*

*In casu zijn alle componenten aanwezig om van een feitelijk gezin gewag te maken, zodat de analyse van verweerster onmiskenbaar foutief is.*

*Bovendien is het voor verzoekster zeer moeilijk om een gezinsleven te vormen in haar land van herkomst.*

*Verzoekster heeft immers geen hechte familiale banden meer in haar land van herkomst; op een zieke bejaarde moeder na, kent zij daar geen familie meer.*

*Haar vader is overleden en haar zussen emigreerden.*

*Bijgevolg kan verzoekster in haar land van herkomst geen waardig en effectief gezinsleven worden gewaarborgd.*

*Bovendien kan er niet van het gezin van verzoekster in België verwacht worden dat ze mee verhuizen, in tegenstelling tot wat verweerster op simplistische wijze voorhoudt.*

*De zus van verzoekster heeft al haar familiale en professionele belangen in België geconcentreerd: zij is gehuwd met een Belgische echtgenoot en heeft in België geboren en getogen schoolgaande kinderen (die geen enkele band hebben met Marokko)*

*In die omstandigheden zou een inreisverbod een schending van het recht op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM uitmaken*

*Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefde doel.*

*In casu is geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.*

*Uit voorgaande blijkt op onweerlegbare wijze dat een inreisverbod in België voor drie jaren en dus een onherroepelijke terugkeer in de actuele kritieke geestestoestand waarin verzoekster zich bevindt naar haar land van herkomst waar zij ingevolge achttien jaar afwezigheid en de emigratie van haar familie*

geen enkel sociaal netwerk noch affectieve bindingen meer heeft, en waar elke adequate gespecialiseerde opvang in het bijzonder mantelzorg, ontbreekt dan wel minstens ontoegankelijk is en waar verzoekster het risico loopt het slachtoffer te worden van discriminatie wegens haar zichtbare handicap en haar vrouw zijn, terwijl verzoekster in België wel een sociaal netwerk aan vrienden heeft opgebouwd en zij hier een familieleven heeft ; een schending van het verbod op een mensonterende behandeling conform artikel 3 EVRM en van het recht op een familieleven conform artikel 8 EVRM zou opleveren."

3.13. in de nota met opmerkingen wordt als volgt gerepliceerd:

*"In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.*

*Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:*

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "*

*De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.*

*"Het begrip 'gezinsleven ' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)*

*"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)*

*De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast, nu zij in haar vierde middel hoofdzakelijk verwijst naar de band met haar meerderjarige zus.*

*Dienaangaande merkt verweerder op dat een beschermenswaardige gezinsband tussen meerderjarige zussen niet vermoed wordt. De loutere bewering van de verzoekende partij, als dat zij afhankelijk zou zijn van haar zus, volstaat niet om het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken.*

*"Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats om zich niet om een gezinssituatie te scheppen.*

*In casu blijkt dat verzoekende partij ruim 32 jaar oud is, dat zij lerares is, dat zij sedert 15 maart 2006 gehuwd is en dat haar moeder nog in Irak verblijft. Daartegenover staat alleen dat zij tijdelijk, dit is vanaf haar recente aankomst in België, samenwoont met een broer en de loutere bewering van deze broer afhankelijk te zijn. In die omstandigheden kan in redelijkheid aangenomen worden dat er geen gezinsleven met deze broer voorhanden is dat de bescherming van artikel 8 EVRM verdient. "*

*(R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)*

*"Relaties tussen broers en zussen, 'do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties' (EHRM13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34 ; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoekende partij toont een dergelijke band van afhankelijkheid met haar broer niet in concreto aan(R.v.V. nr. 106.291 dd. 03.07.2013)*

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. "

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij elders geen beschermenswaardig privéleven kan uitbouwen of dat zij geen contact zou kunnen houden met haar familieleden in België.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht op de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar familieleden wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.14. De Raad wijst erop dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*(...)"*.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet aldus worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken.

Elementen aangaande een gezinsleven kunnen een specifieke omstandigheid zijn die een individueel geval kenmerkt.

Verzoekende partij wijst er in casu op dat zij inwoont bij haar zus en haar schoonbroer en dat zij met hen een feitelijk gezin vormt, aangezien zij al jaar en dag bij deze personen inwoont en haar zus altijd alle zorgen voor haar heeft waargenomen. Verzoekende partij stelt dat het opgelegde inreisverbod voor de duur van drie jaar een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

3.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent op de bestreden beslissing slechts een wettigheidscontrole uit. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.19. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad gaat in casu na te gaan of er op het moment van het bestreden inreisverbod factoren aanwezig waren die wijzen op een de facto gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar zus, waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Verzoekende partij voert aan dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar zus en schoonbroer. De Raad wijst erop dat er sprake moet zijn van hechte persoonlijke banden tussen de gezinsleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33, EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

Zoals reeds aangegeven, wordt in het verzoekschrift aangestipt dat verzoekende partij “*al jaar en dag*” inwoont bij haar zus. Daarbij wordt aangegeven dat deze persoon “*altijd alle zorgen*” voor haar heeft waargenomen. Elders in het verzoekschrift wordt eveneens aangegeven dat mevr. L. E. M., die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt, mede instaat voor de verzorging van de verzoekende partij.

Uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de aanwezigheid van verzoekende partij pas op officiële wijze werd aangemeld in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 6 november 2009. Uit de gegevens van het vreemdelingenregister, waarvan zich eveneens een kopie bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoekende partij sinds 25 juni 2010 ingeschreven staat in de stad Leuven. Uit de documenten betreffende de voormelde aanvraag om verblijfsmachtiging, waaronder de beslissing van de gemachtigde van 17 september 2010 waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard, blijkt dat verzoekende partij reeds toen op hetzelfde adres verbleef als haar zus, mevr. L. E. M. In de brief van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn die dateert van 15 mei 2008, wordt overigens hetzelfde adres opgegeven. Uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden, kan verder worden besloten dat dit gemeenschappelijk adres – met uitzondering van de crisisopname van de verzoekende partij in een psychiatrisch ziekenhuis in augustus 2013 – van verzoekende partij en haar zus wordt behouden op het moment van de bestreden beslissing. Aldus kan worden vastgesteld dat verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing al minstens vijf jaar inwoonde bij haar zus in België. De langdurige samenwoning, zoals in het verzoekschrift wordt aangekaart, wordt overigens niet betwist in de nota met opmerkingen.

Daarnaast kan er nogmaals op worden gewezen dat uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden, waarbij kan worden verwezen naar de standaard medische getuigschriften voorgelegd in onderhavige aanvraag om verblijfsmachtiging, duidelijk blijkt dat verzoekende partij om te voorzien in haar basisbehoeften volledig afhankelijk is van derden – hetzij niet-professionele of professionele mantelzorgers en andere gespecialiseerde instellingen –, gelet op haar medische aandoening, waarvan onder meer haar visuele beperking een kenmerk is. In de verklaringen opgesteld door haar zus, mevr. L. E. M., haar schoonbroer, L. F., haar vriendin B. A. en haar thuisbegeleidster, A.-M. D. wordt aangegeven dat haar zus een belangrijke aanvullende rol speelt in de begeleiding van de verzoekende partij. Daargelaten de bewijswaarde die kan worden gehecht aan handgeschreven getuigenissen die als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd, stelt de Raad vast dat uit het gegeven dat in de standaard medische getuigschriften wordt aangehaald dat verzoekende partij voor het vervullen van haar basisbehoeften (voeding, verplaatsingen en dergelijke) volstrekt afhankelijk is van derden enerzijds, en uit het gegeven dat verzoekende partij al minstens vijf jaar inwoont bij haar zus en dier familie anderzijds, kan worden vastgesteld dat een deel van de dagelijkse zorghulp die verzoekende partij blijkens haar behandelende artsen absoluut behoeft, door haar familie – haar zus – wordt geleverd. Immers blijkt dat de verzoekende partij sinds 2012 thuisbegeleiding heeft en dat een herscholingstraject werd opgestart in een gespecialiseerd centrum, doch verzoekende partij heeft gedurende deze periode – op de crisisopvang na in augustus 2013 – steeds bij haar zus verbleven.

Uit de gegevens die verzoekende partij uiteenzet in haar verzoekschrift en de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijken aldus bijkomende elementen van afhankelijkheid die de gewone affectieve en emotionele banden tussen broers en zussen overstijgen.

Het betoog in de nota met opmerkingen dat het voorgehouden gezinsleven met de zus een “*loutere bewering*” is, kan niet worden gevolgd. Het betoog van verzoekende partij omtrent een gezinsleven met haar zus vindt immers steun in de stukken van het administratief dossier die melding maken van verschillende bijkomende elementen van afhankelijkheid die de gewone affectieve en emotionele banden tussen broers en zussen overstijgen. Het citeren van arresten van de Raad doet hieraan geen afbreuk, daar de feitelijke situatie die in die arresten werd beoordeeld niet kan worden gelijkgesteld met huidige specifieke situatie.

Gelet op de elementen uit het administratief dossier, kan de Raad te dezen enkel vaststellen dat verwerende partij kennis had of minstens had moeten hebben van deze relevante feiten en omstandigheden aangaande het voorgehouden gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoekende partij en haar zus.

Uit de motieven van het bestreden inreisverbod noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een zorgvuldige belangenafweging aangaande alle elementen en omstandigheden van het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM en, zoals de Raad ten overvloede wenst op te merken, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist van de gemachtigde naar alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het voorgehouden privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

Ten overvloede, deze verplichting tot een zorgvuldig onderzoek wordt eveneens weerspiegeld in artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, zodat uit de bestreden beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod dus een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval moet blijken, met name het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij met haar zus in België, quod non in casu.

De argumenten die de verwerende partij uiteenzet in haar nota en die hierboven werden besproken komen neer op een a posteriori motivering en doen daaraan geen afbreuk.

Nu door de Raad kan worden vastgesteld dat in casu geen zorgvuldig onderzoek zoals vereist in het licht van artikel 8 EVRM werd verricht naar alle relevante feiten en omstandigheden, waarvan uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij kennis had of minstens had moeten hebben, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

3.20. Het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. De overige aangevoerde schending behoeft geen verder onderzoek.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

### **Artikel 3**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES